

DORTIN KANONIT

Alkusanat

*Herramme ja Vapahtajamme
Jeesuksen Kristuksen nimeen, Aamen.*

onien lohdutusten joukossa, jotka Herra ja meidän Vapahtajamme Jeesus Kristus on antanut taistelevalle seurakunnalleen tässä kurjassa vaelluksessa, ansaitusti ylistetään sitä, minkä Hän jätti jälkeensä ollessaan lähdössä Isänsä luo taivaalliseen pyhäkköön:

“Minä”, Hän sanoo, “olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Tämän mitä suloisimman lupauksen totuus loistaa kaikkien aikojen seurakunnassa, vaikka seurakunta on alusta alkaen ollut ahdistettu, ei ainoastaan vihollisten avoimella väkivallalla ja barbaoppisten jumalattomuudella, vaan myös viettelijöiden salatulla vekkandella.

Niin, jos Herra koskaan olisi jättänyt seurakunnan vaille tätä pelastavaa lupauksensa läsnäolon suojaa, se olisi jo kauan sitten joko tyrannien voimalla muserretty tai pettureiden petoksella turmioon johdettu. Mutta tuo hyvä Paimen, joka mitä lujimmin rakastaa laumaansa, jonka puolesta Hän antoi henkensä alttiiksi, on aina oikeaan aikaan ihmeellisesti hillinnyt vainoojien raivoa ojennetulla ja väkevällä oikealla kädellään ja Hän on paljastanut ja hajottanut viettelijöiden mutkikkaat tiet ja petolliset juonet, osoittaen olevansa seurakunnassaan mitä todellisimmin läsnä.

Tämän asian kirkas todistus on nähtävissä jumalaapelkäävien keisarien, kuningasten ja ruhtinaitten elämässä läpi historian. Heitä Jumalan Poika on niin usein herättänyt seurakuntansa avuksi, sytyttänyt heidät pyhällä innolla Jumalan huoneen puolesta, ja heidän työnsä kautta Hän ei ainoastaan ole taltuttanut tyranniin raivoa näissä synodeissa—kun seurakunta taisteli vääriä opettajia vastaan, jotka monin tavoin turmelivat uskoa—vaan on myös hankkinut pyhien synodien lääkkeet. Näissä synodeissa Kristuksen uskolliset palvelijat, yhdessä rukoillen, neuvoen ja suurella vaivannäöllä, ovat lujasti seisleet seurakunnan ja Jumalan totuuden puolella. He pelotta vastustivat perkeleen palvelijoita, vaikka nämä esiintyivät valkeuden enkeleinä. He poistivat erehdyksen ja eripuraisuuden siemenet, säilyttivät seurakunnan uskon puhtaassa yksimielisyydessä ja siirsivät jälkipolville turmeltumattomana Jumalan vilpittömän palveluksen.

Samankaltaisella hyvyydellä uskollinen Vapahtajamme on tänä aikana osoittanut armollista läsnäoloaan Belgian seurakuntaa kohtaan, joka monien vuosien ajan on ollut niin kovin ahdistettu. Sillä tämän seurakunnan—jonka Jumalan väkevä käsi on vapauttanut Rooman anti-kristuksen tyranniasta ja kauheasta paavinvallan epäjumalanpalveluksesta, jonka Hän on niin usein ihmeellisesti varjellut pitkien sotien vaaroissa ja jonka Hän on antanut kukoistaa totuuden ja kurin yhteydessä Jumalansa ylistykseksi, valtakunnan ihmeelliseksi kasvuksi ja koko reformoidun maailman iloksi—tämän seurakunnan Jacobus Arminius ja hänen kannattajansa, jotka ottivat itselleen nimen ”remonstrantit”, koettivat ensin salaa ja sitten avoimesti horjuttaa monenlaisilla sekä vanhoilla että uusilla erehdyksillä. He itsepintaisesti, häiriten seurakuntaa pahennusta herättävillä riidoilla ja hajaannuksilla, veivät sen sellaiseen vaaraan, että niin kukoistava seurakunta olisi lopulta palanut birvittävissä eripuraisuuksien ja riitojen palossa, ellei meidän Vapahtajamme laupaus olisi ajoissa puuttunut asiaan.

Sillä hän olisi voinut kätkeä kasvonsa meiltä (jotka monin tavoin olimme herättäneet Hänen vihansa ja närkästyksensä), mutta koko

maailmalle Hän osoitti, ettei Hän unohda liittoaan eikä halveksi omiensa huokauksia. Kun näytti siltä, ettei lähes mitään inhimillistä toivoa parannuskeinosta ollut, Hän vaikutti kaikkein Maineikkaimman ja Väkevimmän Alankomaiden säätyjen yleiskokouksen¹ aivoituksiin, yhdessä kaikkein Maineikkaimman ja Väkevimmän Oraniaan² ruhtinaan neuvossa ja ohjauksessa, jotta he päättäisivät käydä näitä pahoja asioita vastaan—keinoilla, jotka olivat apostolien ja heitä seuranneen kristillisen seurakunnan esimerkkien kautta pitkän ajan kuluessa koe-telluiksi todistettuja ja joita suurella hedelmällä oli aiemminkin käytetty myös Belgian seurakunnassa.

Niin he valtuutensa nojalla kutsuivat koolle synodin Dordrechtin kaikista provinseista, joita he hallitsivat. He myös pyysivät ja hanke-ivat synodiin monia tärkeimpiä teologeja kaikkein Ylhäisimmän ja Mah-tavimman, Iso-Britannian Kuningas Jaakon sekä monien Maineikkaim-pien prinssien, kreivien ja tasavaltojen suosiossa, jotta koko reformoidun seurakunnan teologiin vahvistetun yhteisen arvion nojalla Arminiuksen ja hänen kannattajiensa opit tutkittaisiin tarkasti ja yksin Jumalan Sa-nan perusteella oikea oppi vahvistettaisiin ja väärä hylättäisiin ja Belgian seurakunnille palautettaisiin yksimielisyys, rauha ja levollisuus Jumalan siunauksella.

Tämä on se Jumalan lahja, josta Belgian seurakunnat iloitsevat ja jossa uskolliset nöyrästi julistavat Vapahtajansa armoa ja ylistävät Hä-nen laupeuttaan.

Sen tähden tämä kunnioitettava synodi, kun ylimmän esivallan käs-keystä kaikissa Belgian seurakunnissa oli ensin määrätty ja pidetty ru-kous ja paasto Jumalan vihan torjumiseksi ja armollisen avun ano-miseksi, kokoontui Dordrechtin Herran nimessä, palavan rakkauden sytyttämänä jumalallista Majesteettia ja seurakunnan pelastusta koh-taan. Jumalan nimeä avuksi huudettuaan ja pyhällä valalla

¹ Staten-Generaal

² Mauricea von Nassau eli Morits Oranialainen

sitouduttuaan siihen, että se pitää vain Pyhiä Kirjoituksia tuomionsa ohjeena ja että se tutkii ja tuomitsee tämän asian hyvässä ja eheässä omassatunnossa, se ryhtyi tähän työhön huolellisesti ja suurella kärsivällisyydellä, saadakseen tämän opin tärkeimmät puolustajat, jotka oli kutsuttu synodin eteen, esittämään kantansa viidestä opin pääkohdasta ja esittämään täydemmin perustelunsa.

Mutta koska he hylkäsivät synodin tuomion ja kieltäytyivät vastamasta sen kysymyksiin, sillä tavalla kuin oli oikein, eikä synodin nuhteluilla eikä jalojen ja arvovaltaisten säätyjen yleiskokouksen lähettiläiden käskyillä—ei edes noiden säätyjen yleiskokouksen kaikkein ylhäisimpien ja voimallisimpien herrojen omilla määräyksillä—saavutettu heissä mitään, oli synodin heidän herrojensa käskystä pakko kulkea toista tietä, joka oli jo vanhastaan omaksuttu muinaisissa synodeissa. Siten heidän viiden oppikohdansa tutkinta toimitettiin heidän kirjoitustensa, tunnustustensa ja selitystensä perusteella, joista osa oli jo aiemmin julkaistu ja osa tätä synodia varten valmistettu.

Kun tämä tutkimus on Jumalan erityisen armon kautta saatettu päätökseen suurimmalla huolellisuudella, uskollisuudella ja omantunnon tarkkuudella, kaikkien ja jokaisen yksimielisellä suostumuksella, synodi on Jumalan kunniaksi ja jotta pelastavan totuuden eheys, omientuntojen sekä Belgian seurakunnan rauha ja pelastus turvattaisiin, päättänyt julkaista seuraavan päätöksen, jossa esitetään todellinen ja Jumalan Sanan mukainen oppi mainituista viidestä opin pääkohdasta ja hylätään väärä ja Jumalan Sanan vastainen.

OPIN ENSIMMÄINEN PÄÄKOHTA

Jumalan ennaltamääräämisestä

Ensimmäinen artikla

oska kaikki ihmiset ovat Aadamissa langenneet syntiin, ovat kirouksen alla ja ansaitsevat iankaikkisen kuoleman, Jumala ei olisi tehnyt kenellekään vääryyttä, jos Hän olisi heidät kaikki jättänyt turmioon ja antanut heidät synnin tähden tuomion alle, niin kuin apostoli sanoo, *”että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä”* (Room. 3:19) ja jakeessa 23: *”sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat Jumalan kirkkautta vailla”* ja *”sillä synnin palkka on kuolema”* (Room. 6:23).

II.

Mutta *”siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä”* (1. Joh. 4:9; Joh. 3:16).

III.

Jotta ihmiset voitaisiin tuoda uskoon, Jumala armollisesti lähettää tämän suuren ilosanoman julistajat niille, joille Hän tahtoo, ja silloin, kun Hän hyväksi näkee. Heidän palvelustyönsä kautta ihmiset kutsutaan parannukseen ja uskomaan ristinnaulittuun Kristukseen. *”Mutta kuinka he huutavat avuksensa sitä, johon eivät usko? Ja kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa? Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä?”* (Room. 10:14–15)

IV.

Jumalan viha pysyy niiden päällä, jotka eivät usko tähän evankeliumiin. Mutta ne, jotka sen ottavat vastaan ja syleilevät Vapahtajaa Jeesusta todellisella ja elävällä uskolla, vapautetaan Hänen kauttaan Jumalan vihasta ja kadotuksesta, ja heille lahjoitetaan iankaikkinen elämä.

V.

Tämän epäuskon syy ja syyllisyys—niin kuin kaikkien muidenkin syntien—ei ole missään määrin Jumalassa, vaan ihmisessä itsessään. Kun taas usko Jeesukseen Kristukseen ja pelastus Hänen kauttaan on Jumalan vapaa lahja, niin kuin on kirjoitettu: *”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta—se on Jumalan lahja”* (Ef. 2:8) ja *”Teille on suotu Kristuksen tähden, ei ainoastaan uskoa Häneen, vaan myös kärsiä Hänen tähtensä”* (Fil. 1:29).

VI.

Se, että jotkut saavat Jumalalta uskon lahjan ja toiset eivät, johtuu Jumalan iankaikkisesta päätöksestä. Sillä tiedossa ovat Jumalalle Hänen tekonsa *”hamasta ikiajoista”* (Apt. 15:18); *”joka vaikuttaa kaikki oman tahtonsa päättämän mukaan”* (Ef. 1:11). Tämän päätöksen mukaan Hän armossaan pehmittää valittujen sydämet, kuinka paatuneita ovatkin, ja taivuttaa heidät uskomaan, samalla kun Hän jättää ei-valitut oikeudenmukaisessa tuomiossaan heidän omaan pahuuteensa ja paatumukseensa.

Näin tulee erityisesti näkyviin syvä, armollinen ja samalla oikeudenmukainen ero ihmisten välillä, jotka kaikki ovat yhtä lailla eksyneitä—se *valinnan ja paatumukseen jättämisen*³ päätös,

³ Latinankielinen sana *reprobatio* on käännetty ilmaisulla *paatumukseen jättäminen*. Käännösratkaisulla on haluttu korostaa sitä merkitystä, jolla Dortin kanonit selittävät tätä käsitettä (kts. *Dortin kanonit*, 1. xv. Kts. myös *Belgialainen uskontunnustus: artikla xvi*). Tekninen termi suomeksi on *reprobaatio*.

joka on ilmoitettu Jumalan Sanassa. Päätös, jota kierot, epäpuhtaat ja horjuvat mielet vääntelevät omaksi kadotukseksen, mutta joka pyhille ja hurskaille sieluille antaa sanomattoman lohdutuksen.

VII.

Valinta on Jumalan muuttumaton suunnitelma, jossa Hän on ennen maailman perustamista, puhtaasta armosta ja oman tahtonsa korkeimman mielisuosion mukaan, valinnut koko ihmiskunnasta—joka oli omasta syystään langennut alkuvanhurskaudesta syntiin ja turmioon—tietyn määrän ihmisiä lunastettaviksi Kristuksessa. Tämän Kristuksen Hän oli iankaikkisuudessa määrännyt valittujen Välittäjäksi ja Pääksi sekä pelastuksen perustukseksi.

Tämän valittujen joukon—joka ei luonnostaan ollut sen parempi eikä ansaitsevampi kuin muut, vaan yhdessä muiden kanssa saman kurjuuden alainen—Jumala on päättänyt antaa Kristukselle pelastettavaksi, kutsua ja vetää heidät väkevästi yhteyteensä Sanansa ja Henkensä kautta ja lahjoittaa heille todellisen uskon, vanhurskauden ja pyhityksen. Säilytettyään heidät voimallisesti Poikansa yhteydessä, Hän lopulta kirkastaa heidät osoittaakseen laupeutensa, kirkkaan armonsä rikkauksien ylistykseksi.

Niin kuin on kirjoitettu: *”Jo ennen maailman perustamista Hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nubteettomia Hänen edessään. Rakkaudessaan Hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsä kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon Hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa”* (Ef. 1:4–6) ja toisaalla: *”Mutta ne, jotka Hän on ennalta määrännyt, Hän on myös kutsunut, ja ne, jotka Hän on kutsunut, Hän on myös vanhurskauttanut. Ja ne, jotka Hän on vanhurskauttanut, Hän on myös kirkastanut”* (Room. 8:30).

VIII.

Valinnassa ei ole monenlaisia päätöksiä, vaan ainoastaan yksi ja sama päätös kaikkien niiden kohdalla, jotka pelastuvat sekä Vanhan että Uuden testamentin aikana. Sillä Kirjoitukset julistavat, että Jumalan tahdon hyvä mielisuosio, tarkoitus ja tahto on yksi, jonka mukaan Hän on valinnut meidät iankaikkisuudessa sekä armoon että kirkkauteen, pelastukseen ja pelastuksen tielle, jonka Hän on säätänyt, että me siinä vaeltaisimme (Ef. 1:4–5; 2:10).

IX.

Tämä valinta ei perustunut ennalta nähtyyn uskoon, uskon kuuliaisuuteen, pyhyyteen tai mihinkään muuhun ihmisessä olevaan hyvyteen tai taipumukseen, ikään kuin se olisi perustunut ennakkoehtona olevaan syyhyn tai vaatimukseen, josta se olisi riippunut. Sitä vastoin ihmiset valitaan uskoon, uskon kuuliaisuuteen, pyhyyteen ja niin edelleen.

Siksi valinta on kaiken pelastavan hyvän lähde, josta usko, pyhyys ja muut pelastuksen lahjat—ja lopulta itse iankaikkinen elämä—kumpuavat hedelminä ja vaikutuksina. Niin kuin apostoli sanoo: *”Hän valitsi meidät Kristuksessa”*—ei siksi, että me jo olimme, vaan—*”olemaan pyhiä ja nuhteettomia Hänen edessään rakkaudessa”* (Ef. 1:4).

X.

Mutta tämän armovalinnan ainoa syy on Jumalan hyvä mielisuosio. Se ei tarkoita, että Hän olisi kaikkien mahdollisten ihmisen ominaisuuksien ja tekojen joukosta valinnut jotkin pelastuksen ehdoksi, vaan pikemminkin Hän tahtoi syntisten yhteisestä joukosta adoptoida tietyt ihmiset Hänen omaisuuskansakseen.

Niin kuin on kirjoitettu: *"Sillä jo ennen kaksosten syntymää, ennen kuin he olivat tehneet mitään hyvää tai paha—jotta valintaan perustuva Jumalan suunnitelma pysyisi, ei tekojen tähden vaan kutsujan—Rebekalle sanottiin: "Vanhempi on palveleva nuorempaa. Onhan kirjoitettu: 'Jaakobia minä rakastin mutta Eesauta vihasin'"* (Room. 9:11–13); *"Sen kuullessaan pakanat iloitsivat ja ylistivät HERRAN sanaa, ja kaikki ne, jotka oli säädetty iankaikkiseen elämään, tulivat uskoon"* (Apt. 13:48).

XI.

Ja koska itse Jumala on kaikkein viisain, muuttumaton, kaikkietävä ja kaikkivaltias, ei Hänen tekemäänsä valintaa voida katkaista, muuttaa, perua tai mitätöidä, eivätkä valitut voi tulla hylätyiksi, eikä heidän lukuaan voida vähentää.

XII.

Valitut saavuttavat ajallaan—tosin eri asteissa ja eri tavoin—varmuuden tästä iankaikkisesta ja muuttumattomasta valinnastaan, ei siten, että he uteliaasti tutkailisivat Jumalan salaisia ja syviä päätöksiä, vaan siten, että he havaitsivat itsessään hengellisellä ilolla ja pyhässä tyytyväisyydessä ne valinnan erehtymättömät hedelmät, joista Jumala Sanassaan puhuu: todellisen uskon Kristukseen, lapsenomaisen Jumalan pelon, jumalallisen murheen synnistä, vanhurskauden nälän ja janon ja niin edelleen.

XIII.

Tämän valinnan tunto ja varmuus antaa Jumalan lapsille yhä uutta aihetta päivittäiseen nöyrytymiseen Hänen edessään, Hänen laupeutensa syvyyden palvomiseen, itsensä puhdistamiseen ja kiitolliseen, palavasti rakastavaan vastarakkauteen Häntä kohtaan, joka ensin on heitä niin suurella rakkaudella rakastanut.

Tämän valintaopin tarkastelu ei suinkaan kannusta välinpitämättömyyteen Jumalan käskyjen noudattamisessa eikä suista ihmisiä lihalliseen turvallisuudentunteeseen. Sillä Jumalan oikeudenmukaisessa tuomiossa nämä ovat yleisiä seurauksia röyhkeästä itsevarmuudesta tai joutilaasta ja huolettomasta leikkittelystä valinnan armon kanssa niissä ihmisissä, jotka eivät suostu kulkemaan valittujen teitä.

XIV.

Koska jumalallinen valinta on Jumalan kaikkein viisaimman tahdon mukaan julistettu profeettojen, itse Kristuksen ja apostolien kautta ja selvästi ilmoitettu Vanhan ja Uuden testamentin Kirjoituksissa, tulee sitä yhä julistaa oikeaan aikaan ja oikeassa paikassa Jumalan seurakunnassa, jota varten se erityisesti oli suunniteltu—kunhan se tapahtuu kunnioittavasti, harkinnan ja hurskauden hengessä, Jumalan kaikkein pyhimmän Nimen kunniaksi ja Hänen kansansa elävöittämiseksi ja lohdutukseksi, ilman turhaa pyrkimystä tutkia Korkeimman salattuja teitä.

XV.

Se, mikä erityisesti valaisee ja korostaa meille valinnan iankaikkista ja ansaitsematonta armoa, on pyhien Kirjoitusten nimellinen todistus siitä, etteivät kaikki, vaan ainoastaan jotkut ovat valittuja, kun taas toiset ohitetaan tässä iankaikkisessa päätöksessä, jotka Jumala on korkeimman, vanhurskaimman, moitteettoman ja muuttumattoman mielisuosionsa mukaisesti päättänyt jättää siihen yhteiseen kurjuuteen, johon he ovat itse itsensä syösseet, ettei heille anneta pelastavaa uskoa eikä kääntymyksen armoa, vaan että Hän sallii oikeudenmukaisessa tuomiossaan heidän seurata omia teitään ja lopulta, oikeutensa julistamiseksi, Hän tuomitsee ja kadottaa heidät iankaikkisesti, ei ainoastaan heidän epäuskonsa, vaan myös kaikkien muidenkin syntiensä tähden.

Tämä on paatumukseen jättämisen päätös, joka ei mitenkään tee Jumalasta synnin tekijää (ajatusta jo itsessään on pidettävä rienauksena), vaan julistaa Hänet peljättäväksi, moitteettomaksi ja oikeudenmukaiseksi tuomariksi ja kostajaksi.

XVI.

Ne, jotka eivät vielä vahvasti koe elävää uskoa Kristukseen, sielun varmaa luottamusta, omantunnon rauhaa, vilpittöntä pyrkimystä lapsenomaiseen kuuliaisuuteen ja kerskaamista Jumalassa Kristuksen kautta, mutta kuitenkin pysyvät niissä armonvälineissä, jotka Jumala on säätänyt vahvistamaan meissä näitä lahjoja, eivät saa säikähtää puhetta paatumukseen jättämisestä eivätkä laskea itseään paatuneiden joukkoon, vaan heidän tulee ahkerasti turvautua armonvälineisiin ja hartain sydämin, vilpittömästi ja nöyrästi odottaa runsaamman armon aikaa.

Niillä, jotka vilpittömästi haluaisivat kääntyä Jumalan puoleen, miellyttää vain Häntä ja vapautua tästä kuoleman ruumiista on vielä vähemmän syytä pelätä tätä oppia, vaikka he eivät vielä yllä siihen pyhyiden ja uskon määrään, johon he kaipaavat. Sillä laupias Jumala on luvannut, että *”säijettyä ruokoa Hän ei muserra, ja heikosti palavaa kynttilänsydäntä Hän ei sammuta”* (Jes. 42:3).

Tämä oppi on kuitenkin niin kauan oikeutetusti kauhistuttava niille, jotka Jumalaan ja Vapahtajaan Jeesukseen Kristukseen katsomatta ovat kokonaan antautuneet tämän maailman murheille ja lihan iloilille, kunnes he todella kääntyvät Jumalan puoleen.

XVII.

Koska meidän tulee arvioida Jumalan tahto Hänen Sanansa mukaan, joka todistaa, että uskovien lapset ovat pyhiä, ei luonnostaan vaan armoliiton perusteella, johon he yhdessä

vanhempiensa kanssa kuuluvat, ei jumalaapelkäävien vanhempien tulisi epäillä niiden lastensa valintaa ja pelastusta, jotka Jumalan mieleen on kutsua pois tästä elämästä jo pienokaisina.

XVIII.

Niille, jotka nurisevat valinnan vapaata armoa ja paatumukseen jättämisen vanhurskasta vakavuutta vastaan, vastaamme apostolin sanoin: *”Niinpä niin, oi ihminen, mutta mikä sinä olet riitelemään Jumalaa vastaan?”* (Room. 9:20). Ja lainaamme Vapahtajamme sanoja: *”Enkö minä saa tehdä omallani, mitä tahdon?”* (Matt. 20:15)

Siksi me näitä salaisuuksia pyhästi kumartaen puhumme apostolin sanoin: *”Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat Hänen tuomionsa ja käsittämättömät Hänen tiensä! Sillä kuka on tuntenut Herran mielen? Tai kuka on ollut Hänen neuvonantajansa? Tai kuka on ensin antanut Hänelle jotakin, joka olisi tälle korvattava? Sillä Hänestä ja Hänen kauttansa ja Häneen on kaikki; Hänelle kunnia iankaikkisesti! Aamen”* (Room. 11:33–36).

Väärien oppien hylkääminen

Kun oikea oppi valinnasta ja paatumukseen jättämisestä on selitetty, synodi hylkää niiden väärät opit,

I.

Jotka opettavat, että koko ja ainoa pelastukseen valitsemisen päätös on Jumalan tahto pelastaa ne, jotka uskovat ja pysyvät uskossa ja uskon kuuliaisuudessa, eikä tästä päätöksestä ole Jumalan Sanassa ilmoitettu mitään muuta.

Tällaiset eksyttävät yksinkertaisia ja ovat selvästi ristiriidassa Kirjoitusten kanssa, jotka julistavat, ettei Jumala ainoastaan pelasta niitä, jotka uskovat, vaan että Hän on myös iankaikkisuudessa valinnut tietyt, erityiset ihmiset, joille Hän muista poiketen ajassa lahjoittaa sekä uskon Kristukseen että pysymisen uskossa. Niin kuin on kirjoitettu: *"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka sinä annoit minulle maailmasta"* (Joh. 17:6) ja *"kaikki ne, jotka oli säädetty iankaikkiseen elämään, tulivat uskoon"* (Apt. 13:48) ja *"jo ennen maailman perustamista Hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nubteettomia Hänen edessään"* (Ef. 1:4).

II.

Jotka opettavat, että on olemassa erilaisia Jumalan valitsemisia iankaikkiseen elämään: yksi yleinen ja epä-määräinen, toinen erityinen ja määritetty, ja että tämä jälkimmäinen on vuorostaan joko epätäydellinen, peruutettavissa oleva, ei-ratkaiseva ja ehdollinen tai täydellinen, peruuttamaton, ratkaiseva ja ehdoton. Samoin, että on yksi valinta uskoon ja toinen valinta pelastukseen, niin että voi olla valittu vanhurskauttavaan uskoon olematta silti ratkaisevasti valittu pelastukseen.

Tämä on ihmismielen mielikuvitusta, joka on keksitty Kirjoituksia kuulematta ja jolla valinnan oppi turmellaan, ja tämä kultainen pelastuksemme ketju katkaistaan: *"Mutta ne, jotka Hän on ennalta määrännyt, Hän on myös kutsunut, ja ne, jotka Hän on kutsunut, Hän on myös vanhurskauttanut. Ja ne, jotka Hän on vanhurskauttanut, Hän on myös kirkastanut"* (Room. 8:30).

III.

Jotka opettavat, että Jumalan hyvä mielisuosio ja tarkoitus, josta Kirjoitukset puhuvat valinnan opissa, ei ole siinä, että Jumala valitsi tietyt henkilöt toisten sijasta, vaan siinä, että Hän kaikista mahdollisista ehdoista (joihin kuuluvat myös lain teot) eli koko asioiden järjestyksestä on valinnut pelastuksen ehdoksi uskon, joka itsessään on ansioton, sekä uskon epätäydellisen kuuliaisuuden. Ja että Hän armossaan tahtoi lukea tämän täydelliseksi kuuliaisuudeksi ja katsoa sen iankaikkisen elämän palkinnon arvoiseksi.

Tällä vahingollisella harhalla tehdään tyhjäksi Jumalan mielisuosio ja Kristuksen ansio ja ihmiset johdetaan hyödyttömillä kysymyksillä pois armovanhurskautuksen totuudesta ja Kirjoitusten yksinkertaisuudesta. Samalla apostolin sana tehdään vääräksi: *"Hän on meidät pelastanut ja kutsunut pyhällä kutsulla, ei meidän tekojemme vaan oman suunnitelmansa ja armonsa mukaan, jonka Hän antoi meille Kristuksessa Jeesuksessa ennen ikuisia aikoja"* (2. Tim. 1:9).

IV.

Jotka opettavat, että valinnassa uskoon vaaditaan etukäteen ehtona, että ihminen käyttää luonnonvaloa oikealla tavalla, on hurskas, nöyrä, sävyisä ja kelvollinen iankaikkiseen elämään. Ikään kuin valinta olisi jollain tavoin näistä riippuvainen.

Tämä haiskahtaa Pelagioksen opetukselta ja on vastoin apostolin oppia, kun hän kirjoittaa: *”Heidän joukossaan mekin kaikki ennen olimme libamme himoissa tyydyttäen liban ja mielen baluja ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin. Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakaudessaan tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet riekkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä Hänen kanssaan ja asettanut yhdessä Hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyrydyssään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta—se on Jumalan lahja—ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla”* (Ef. 2:3–9).

V.

Jotka opettavat, että tiettyjen henkilöiden epätäydellinen ja ei-ratkaiseva valinta pelastukseen tapahtuu ennalta nähdyn uskon, kääntymyksen, pyhyiden ja jumalisuuden perusteella, jotka ovat alkaneet tai jatkuneet jo jonkin aikaa. Mutta täydellinen ja ratkaiseva valinta tapahtuu sen perusteella, että on ennalta nähty heidän pysyvän loppuun asti uskossa, kääntymyksessä, pyhydessä ja jumalisuudessa—ja että tämä on se armollinen ja evankelinen arvollisuus, jonka tähden valittu on arvollisempi kuin se, joka ei ole valittu. Näin usko, uskon kuuliaisuus, pyhyys, jumalisuus ja kestävyys eivät olisi kirkkauteen valinnan—joka on muuttumaton—hedelmiä, vaan ehtoja, jotka ennalta vaadittuina olisi nähty täyttyvän niissä, jotka valitaan lopullisesti, ja syitä, joita ilman ei tapahdu muuttumatonta kirkkauteen valitsemista.

Tämä on vastoin kaikkia Kirjoituksia, jotka lakkaamatta painottavat, ettei valinta perustu tekoihin vaan Häneen, joka

kutsuu (Room. 9:11). *"Ja kaikki ne, jotka oli säädetty iankaikaikseen elämään, tulivat uskoon"* (Apt. 13:48); *"Jo ennen maailman perustamista Hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia Hänen edessään"* (Ef. 1:4); *"Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät"* (Joh. 15:16); *"Jos kerran valinta on armosta, se ei ole silloin teoista, muutenhan armo ei enää olisikaan armo"* (Room. 11:6); *"Siinä on rakkaus—ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että Hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksesi"* (1. Joh. 4:10).

VI.

Jotka opettavat, ettei jokainen valinta pelastukseen ole muuttumaton, vaan että jotkut valituista voivat kuitenkin Jumalan päätöksestä huolimatta joutua kadotukseen—ja todella joutuvatkin.

Tällä karkealla harhalla tehdään Jumalasta muuttuvainen, riistetään hurskailta se lohdutus, jonka he ammentavat valintansa lujasta perustasta ja vastustetaan Pyhiä Kirjoituksia, jotka opettavat, että valitut eivät voi eksyä (Matt. 24:24) ja Kristus *ei kadota yhtäkään niistä, jotka Isä on Hänelle antanut* (Joh. 6:39) ja *Jumala on myös kirkastanut ne, jotka Hän on edeltä määrännyt, kutsunut ja vanhurskauttanut* (Room. 8:30).

VII.

Jotka opettavat, ettei tässä elämässä ole mitään bedelmää eikä tietoisuutta muuttumattomasta kirkkauteen valitsemisesta, eikä mitään varmuutta, paitsi sellainen, joka riippuu muuttuvasta ja epävarmasta ehdosta.

Ei ole ainoastaan mieletöntä puhua epävarmasta varmuudesta, vaan nämä asiat ovat myös vastoin pyhien kokemusta, jotka riemuitsevat tästä Jumalan lahjasta ja iloitsevat apostolin kanssa valintansa tietoisuudesta. He myös iloitsevat Kristuksen

kehotuksen mukaan ja Hänen opetuslastensa kanssa siitä, että heidän nimensä *"ovat kirjoitettuina taivaissa"* (Luuk. 10:20) ja vieläpä asettavat valintansa tietoisuuden vasten Paholaisen kiusauksien tulisia nuolia kysyen: *"Kuka voi syyttää Jumalan valittuja?"* (Room. 8:33).

VIII.

Jotka opettavat, ettei Jumala pelkästään oikeudenmukaisen tahtonsa nojalla ole päättänyt jättää ketään Aadamin lankeemukseen ja yhteiseen synnin ja kadotuksen tilaan, eikä myöskään ohittanut ketään sen armon jakamisessa, joka on välttämätön uskolle ja kääntymykselle.

Sillä näin on lujasti päätetty: *"Hän siis armahtaa, kenet tahtoo, ja paaduttaa, kenet tahtoo"* (Room. 9:18) ja samoin, *"Teidän on annettu tuntea taivasten valtakunnan salaisuudet, mutta heidän ei ole annettu"* (Matt. 13:11) ja *"Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, siitä että olet salannut nämä asiat viisailta ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Näin sinä, Isä, olet hyväksi nähnyt"* (Matt. 11:25–26).

IX.

Jotka opettavat, että se syy, miksi Jumala lähettää evankeliumin yhdelle kansalle eikä toiselle, ei johdu vain ja ainoastaan Jumalan hyvästä tahtosta, vaan siitä, että toinen kansa on parempi ja arvollisempi kuin se, jolle evankeliumia ei ole välitetty.

Tämän Mooses kieltää puhutellessaan Israelia näin: *"HERRALLE, sinun Jumalallesi, kuuluvat taivaat ja taivaitten taivaat ja maa ja kaikki, mitä siinä on, mutta vain sinun isiisi HERRA mieltä, ja heitä Hän rakasti. Heidän jälkeensä Hän on valinnut teidät, heidän jälkeläisensä, kaikkien kansojen joukosta. Tämä on voimassa yhä tänäinkin"* (5. Moos. 10:14–15). Ja Kristus sanoo: *"Voi sinua, Korasin! Voi*

sinua, Beetsaida! Jos teidän keskuudessanne tapahtuneet voimateot olisi tehty Tyroksessa ja Südonissa, ne olisivat aikoja sitten säkissä ja tuhassa tehneet parannuksen” (Matt. 11:21).

OPIN TOINEN PÄÄKOHTA

*Kristuksen kuolemasta ja ihmisten lunastuksesta
Hänen kuolemansa kautta*

Ensimmäinen artikla

Jumala ei ole ainoastaan äärettömän laupias, vaan myös äärettömän oikeudenmukainen. Ja Hänen oikeudenmukaisuutensa vaatii (niin kuin Hän on Sanassaan itsensä ilmoittanut), että meidän syntimme, jotka olemme tehneet Hänen ääretöntä majesteettiaan vastaan, rangaistaan ei ainoastaan ajallisella, vaan myös iankaikkisella rangaistuksella, niin ruumiissa kuin sielussakin. Tästä rangaistuksesta me emme voi päästä, ellei Jumalan oikeudenmukaisuudelle suoriteta täydellistä hyvitystä.

II.

Koska me emme kykene itsessämme tällaista sovitusta tekemään emmekä vapauttamaan itseämme Jumalan vihasta, on Jumala äärettömässä laupeudessaan tahtonut antaa ainokaisen Poikansa meidän takaaajaksemme. Hänet, joka tehtiin synniksi ja Hänet, joka tuli kiroukseksi meidän puolestamme ja sijastamme, jotta Hän meidän puolestamme tekisi hyvityksen Jumalan oikeudenmukaisuudelle.

III.

Jumalan Pojan kuolema on ainoa ja kaikkein täydellisin uhri ja synnin sovitus, jolla on mittaamaton hinta ja arvo. Se on ylen määrin riittävä sovittamaan koko maailman synnit.

IV.

Tämä kuolema saa äärettömän arvonsa ja kunniansa siitä, että Hän, joka sen alle alistui, ei ollut ainoastaan todellinen

ihminen ja täydellisen pyhä, vaan myös Jumalan ainokainen Poika, samaa iankaikkista ja ääretöntä olemusta Isän ja Pyhän Hengen kanssa—ominaisuuksia, jotka olivat välttämättömät, jotta Hän voisi olla meille Vapahtaja.

Lisäksi tämä kuolema saa äärettömän arvonsa ja kunniansa siitä, että tähän kuolemaan liittyi Jumalan vihan ja kirouksen tunto, joka syntiemme tähden kuului meille.

V.

Evangeliumin lupaus on se, että jokainen, joka uskoo ristiinnaulittuun Kristukseen, ei joudu kadotukseen, vaan hänellä on iankaikkinen elämä. Tämä lupaus, yhdessä käskyn kanssa tehdä parannus ja uskoa, tulee julistaa ja kuuluttaa kaikille kansoille ja kaikille ihmisille erottelematta ja rajaamatta. Kaikille niille, joille Jumala hyvästä mielisuosiostaan lähettää evankeliumin.

VI.

Ja vaikka monet, joita evankeliumin kautta kutsutaan, eivät tee parannusta eivätkä usko Kristukseen, vaan hukkuvat epäuskossa, ei tämä johdu mistään puutteesta tai riittämättömyydestä siinä uhrissa, jonka Kristus ristillä uhrasi, vaan on täysin heidän itsensä syytä.

VII.

Mutta kaikki, jotka todella uskovat ja Kristuksen kuoleman kautta vapautuvat ja pelastuvat synnistä ja turmiosta, ovat tästä lahjasta kiitollisuudenvelassa yksin Jumalan armolle, joka on heille Kristuksessa annettu jo iankaikkisuudessa, eivätkä millekään heidän omalle ansiolleen.

VIII.

Sillä tämä oli Isä Jumalan kaikkivaltias päätös ja kaikkein armollisin tahto ja tarkoitus, että Hänen Poikansa kaikkein kalleimman kuoleman eläväksi tekevä ja pelastava voima ulottuisi kaikkiin valittuihin niin, että yksin heille lahjoitettaisiin vanhurskauttavan uskon lahja ja että heidät järkkymättömästi johdettaisiin pelastukseen. Nimittäin tämä oli Jumalan tahto: että Kristus ristin verellään, jolla Hän vahvisti uuden liiton, varmasti lunastaisi kaikista kansanheimoista, sukukunnista, kansakunnista ja kielistä kaikki ne, ja vain ne, jotka iankaikkisuudessa oli valittu pelastukseen ja Isän kautta annettu Hänelle; että Kristus lahjoittaisi heille uskon, jonka Hän kuolemallaan heille hankki, yhdessä kaikkien muiden Pyhän Hengen pelastavien lahjojen kanssa; että Kristus puhdistaisi heidät kaikesta synnistä, sekä perisynnistä että tehdyistä, olivatpa ne tehdyt ennen uskomista tai uskoon tulon jälkeen ja säilytettyään heidät uskollisesti loppuun asti Hän lopulta veisi heidät vailla tahraa ja ryppeä kirkkauden iloon Hänen iankaikkiseen läsnäoloonsa.

IX.

Tämä tarkoitus, joka lähtee Jumalan iankaikkisesta rakkaudesta valittuja kohtaan, on maailman alusta tähän päivään asti voimallisesti toteutunut, ja se tulee toteutumaan vastakin kaikista helvetin porttien tehottomista vastustuksista huolimatta.

Näin valitut kootaan ajallaan yhdeksi, eikä maailmasta koskaan tule puuttumaan seurakuntaa, joka on koottu uskovista ja jonka perustuksena on Kristuksen veri ja joka vakaasti rakastaa ja uskollisesti palvelee Häntä Vapahtajanaan—Häntä, joka sulhasena antoi henkensä ristillä morsiamensa edestä—ja ylistää Häntä tässä ajassa ja iankaikkisesti.

Väärien oppien hylkääminen

Kun oikea oppi on selitetty, synodi hylkää niiden väärät opit,

I.

Jotka opettavat, että Isä Jumala on määrännyt Poikansa ristin kuolemaan ilman mitään varmaa ja määrättyä päätöstä pelastaa ketään, niin että se välttämättömyys, hyödyllisyys ja arvo, jonka Kristus kuolemaltaan hankki, olisi voinut olla olemassa ja pysyä kaikkein osineen täydellisenä, kokonaisena ja eheänä, vaikka ansaittua lunastusta ei olisi todellisuudessa sovellettu yhteenkään ihmiseen.

Tällainen oppi johtaa halveksimaan Isän viisautta, ja Jeesuksen Kristuksen ansioita ja on vastoin Kirjoituksia. Vapahtajamme sanoo: *”Minä annan henkeni lampaiden edestä”* ja *”minä tunnen omani”* (Joh. 10:14–15, 27). Ja profeetta Jesaja puhuu Vapahtajasta näin: *”Jos sinä asetat Hänen sielunsa rikaubriksi, Hän saa nähdä jälkeläisiä ja elää kaunan, ja HERRAN tahto toteutuu Hänen kauttaan”* (Jes. 53:10).

Kaiken lisäksi tämä oppi on ristiriidassa sen uskonkappaleen kanssa, jossa tunnustamme uskovamme pyhän, yhteisen, kristillisen seurakunnan.

II.

Jotka opettavat, ettei Kristuksen kuoleman tarkoitus ollut se, että Hän verellään vahvistaisi armollisen uuden liiton, vaan ainoastaan se, että Hän hankkisi Isälle pelkän oikeuden tehdä ihmisen kanssa sellaisen liiton kuin Hän tahtoisi, joko armoliiton tai tekojen liiton.

Tämä on vastoin Kirjoituksia, jotka opettavat, että Kristus on tullut paremman—siis uuden liiton takaajaksi (Hepr. 7:22);

”koska se ei milloinkaan ole voimassa tekijänsä eläessä” (Hepr. 9:15, 17).

III.

Jotka opettavat, että Kristus ei sovituksellaan ansainnut kenellekään itse pelastusta eikä uskoa, jolla tämä Kristuksen pelastava sovitus varmasti vastaanotetaan, vaan että Hän ansaitsi Isälle ainoastaan vallan tai täydellisen tahdon asioida ihmisen kanssa uudelleen ja säätää uusia ehtoja, niin kuin Hän tahtoo—joiden täyttämisen tuli kuitenkin riippua ihmisen vapaasta tahdosta, niin että olisi voinut käydä niin, ettei kukaan, tai että kaikki täyttäisivät nämä ehdot.

Tällaiset arvostelevat niin halveksivasti Kristuksen kuolemaa, eivätkä tunnusta lainkaan sitä kaikkein tärkeintä hedelmää ja lahjaa, joka on hankittu, nostaen jälleen helvetistä esiin Pelagioksen harhan.

IV.

Jotka opettavat, että armollinen uusi liitto, jonka Isä Jumala Kristuksen kuoleman kautta teki ihmisen kanssa, ei ole se, että meidät vanhurskautetaan ja pelastetaan uskon kautta—joka tarttuu Kristuksen ansioihin—vaan se, että Jumala on kumonnut täydellisen uskon kuuliaisuuden vaatimuksen ja pitää itse uskoa ja uskon kuuliaisuutta, vaikkakin vajavaista, lain täydellisen kuuliaisuuden veroisena ja katsoo sen armossaan ikuisen elämän palkan arvoiseksi.

Nämä ovat vastoin Kirjoituksia: *”ja saavat lahjaksi vanhurskauden Hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Hänet Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta Hänen vereensä”* (Room. 3:24–25).

Näin he julistavat, kuten jumalaton Socinus, uutta ja merkittävää ihmisen vanhurskauttamista Jumalan edessä vastoin koko seurakunnan yhteistä tunnustusta.

V.

Jotka opettavat, että kaikki ihmiset on otettu sovinnon tilaan ja armoliittoon niin, ettei kukaan ole enää perisynnin tähden tuomion alainen, eikä ketään tämän tähden tuomita, vaan että kaikki ovat vapaat perisynnin syyllisyydestä.

Tämä näkemys on ristiriidassa Kirjoitusten kanssa, jotka sanovat, että *olemme luonnostamme vihan lapsia* (Ef. 2:3).

VI.

Jotka käyttävät erottelua bankkimisen ja soveltamisen välillä niin, että he ujuttavat yksinkertaisten ja kokeemattomien mieleen opetuksen, jonka mukaan Jumala oman tahdonsa puolesta olisi aikonut soveltaa Kristuksen kuoleman kautta hankitut lahjat kaikille yhtä lailla mutta se, että toiset saavat syntiensä anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän ja toiset eivät, johtuu heidän omasta vapaasta tahdostaan, joka yhtyy poikkeamatta tarjottuun armoon, eikä siitä erityisestä laupouden lahjasta, joka voimallisesti vaikuttaa heissä niin, että juuri he toisten sijaan omistavat tämän armon itselleen.

Vaikka nämä teeskentelevät esittävänsä tämän erottelun terveessä merkityksessä, he pyrkivät todellisuudessa juottamaan kansalle pelagiolaisuuden tappavaa myrkkyä.

VII.

Jotka opettavat, ettei Kristus voinut kuolla, ei Hänen tarvinnut kuolla, eikä myöskään kuollut niiden puolesta, joita Jumala korkeimmassa määrin rakasti ja valitsi

iankaikkaiseen elämään, koska nämä eivät tarvitse Kristuksen kuolemaa.

He ovat tässä vastoin apostolia, joka julistaa, että Kristus *”on rakastanut minua ja antanut itsensä alttiiksi minun puolestani”* (Gal. 2:20). Samoin: *”Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on kuollut”*—siis heidän puolestaan (Room. 8:33–34).

He ovat vastoin Vapahtajaa, joka sanoo: *”Minä annan henkeni lampaiden edestä”* (Joh. 10:15) ja *”Tämä on minun käskyni: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä. Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäviensä puolesta”* (Joh. 15:12–13).

OPIN KOLMAS JA NELJÄS PÄÄKOHTA

Ihmisen turmeluksesta, Jumalan puoleen kääntymisestä ja sen tavasta

Ensimmäinen artikla

Ihminen luotiin alun perin Jumalan kuvaksi. Hänen ymmärryksensä oli varustettu oikealla ja pelastavalla tiedolla Luojustaan ja hengellisistä asioista. Hänen sydämensä ja tahtonsa olivat suorat, kaikki hänen tunteensa puhtaat ja koko ihminen oli pyhä.

Mutta kapinoidessaan Jumalaa vastaan, Paholaisen kiusauksesta ja oman vapaan tahtonsa väärinkäytön tähden, hän menetti nämä ihanat lahjat ja saattoi sen sijaan itsensä mieleltään sokeuteen, kauheaan pimeyteen, turhuuteen ja arvostelukyvyn turmeltuneisuuteen. Hänestä tuli paha, uppiniskainen, paatunut sydämessään ja tahdossaan sekä tunteissaan epäpuhdas.

II.

Lankeemuksen jälkeen ihminen synnytti lapsia oman kuvansa mukaan. Turmeltunut juuri toi esiin turmeltuneen hedelmän. Niinpä koko Aadamin suku—paitsi Kristus—on saanut turmeluksensa tältä ensimmäiseltä kantaisältä, ei pelkän jäljitteilyn kautta, niin kuin muinainen Pelagios opetti, vaan turmeltuneen luonnon periytymisen kautta.

III.

Tästä syystä kaikki ihmiset on siitetty synnissä ja he ovat luonnostaan vihan lapsia, kykenemättömiä mihinkään pelastavaan hyvään, taipuvaisia pahaan ja kuolleita synnissä ja sen orjuudessa. Ilman Pyhän Hengen uudistavaa armoa he eivät kykene eivätkä tahdo palata Jumalan luo, parantaa turmeltunutta luontoaan tai edes valmistaa itseään parannukseen.

IV.

Ihmisessä on kuitenkin lankeemuksen jälkeen säilynyt joi-tain luonnonvalon säiteitä, joiden kautta hän säilyttää jonkinlai-sen tiedon Jumalasta, luonnollisista asioista sekä hyvän ja pa-han erosta. Hän osoittaa myös tietynlaista kunnioitusta hyveitä ja hyvää ulkonaista kurinalaisuutta kohtaan. Mutta tämä luon-nonvalo ei alkuunkaan ole riittävä johtamaan häntä pelastavaan Jumalan tuntemiseen ja todelliseen kääntymykseen, sillä hän ei kykene käyttämään sitä oikein edes ajallisissa ja maallisissa asi-oissa. Ja vieläpä tämänkin valon, sellaisena kuin se on, ihminen turmelee monin tavoin ja tukahduttaa epäoikeudenmukaisuu-dessa ja näin saattaa itsensä Jumalan edessä vailla puolustusta.

V.

Tässä samassa valossa on meidän tarkasteltava kymmenen käskyn lakia, jonka Jumala antoi erityiselle kansalleen, juutalai-sille, Mooseksen käten kautta. Sillä vaikka laki paljastaa synnin suuruuden ja yhä enemmän vakuuttaa ihmistä siitä, se ei kui-tenkaan osoita parannuskeinoa eikä anna hänelle voimaa päästä irti kurjuudesta, vaan on lihan heikkouden tähden voimaton ja jättää lain rikkojan kirouksen alle. Sen tähden ihminen ei tämän lain kautta voi saavuttaa pelastavaa armoa.

VI.

Sen mitä luonnon valo ja laki eivät siis voineet tehdä, Ju-mala tekee Pyhän Hengen vaikutuksella Sanan, eli sovituksen viran, kautta. Se on evankeliumi Messiaasta, jonka kautta Ju-mala on nähnyt hyväksi pelastaa ne, jotka uskovat, niin Van-hassa kuin Uudessa testamentissakin.

VII.

Tämän tahtonsa salaisuuden Jumala ilmoitti Vanhassa testamentissa vain pienelle joukolle, mutta Uudessa testamentissa (kun kansojen välinen ero on poistettu) Hän ilmoittaa sen monille. Tämän järjestyksen syy ei ole siinä, että jokin kansa olisi toista arvollisempi tai käyttäisi luonnonvaloa toista paremmin, vaan se on yksin Jumalan kaikkivaltiaassa mielisuosiossa ja ansiottomassa rakkaudessa. Siksi ne, joille näin suuri ja armollinen siunaus annetaan täysin ansiotta—tai pikemminkin heidän ansiottomuudestaan huolimatta—ovat velvolliset tunnustamaan sen nöyryyden ja kiittävyyden sydämin ja yhdessä apostolien kanssa kunnioittamaan, eikä missään nimessä käydä uteliaasti penkomaan Jumalan tuomioiden ankaraa ja oikeudenmukaisuutta niiden kohdalla, joille tätä armoa ei anneta.

VIII.

Niin monet kuin evankeliumin kautta kutsutaan, kutsutaan vilpittömästi. Jumala on mitä palavimmin ja rehellisimmin Sanassaan ilmoittanut, mikä on Hänelle otollista. Nimittäin se, että kaikki kutsutut vastaisivat kutsuun. Hän myös todella lupaa iankaikkisen elämän ja levon kaikille, jotka tulevat Hänen luokseen ja uskovat Häneen.

IX.

Se, että monet evankeliumin viran kautta kutsutut eivät tule eivätkä käänny Kristuksen luo, ei ole evankeliumin vika, ei Kristuksen, joka evankeliumissa tarjotaan, eikä Jumalan vika, joka kutsuu evankeliumilla ja antaa heille monenlaisia lahjoja. Vika on heissä itsessään. Toiset, kutsun kuultuaan, torjuvat elämän Sanan vaarasta huolimatta. Toiset, vaikka ensin ottavat sen vastaan, eivät salli sen juurtua sydämeensä. Sen tähden heidän ilonsa, joka nousee vain hetkellisestä uskosta, katoaa pian ja he lankeavat pois. Toiset taas tukahduttavat Sanan siemenen

tämän maailman huoliin ja nautintoihin, eivätkä kanna hedelmää. Tästä Vapahtajamme opettaa meille kylväjävertauksessa (Matt. 13).

X.

Mutta se, että toiset evankeliumin viran kautta kutsutut tulevat ja kääntyvät, ei ole luettava ihmisen ansioksi, ikään kuin hän itse vapaan tahdon kautta erottuisi toisista, joilla on yhtä lailla riittävä armo uskoon ja kääntymiseen (niin kuin Pelagioksen ylpeä harhaoppi opettaa).

Se on luettava Jumalan ansioksi. Sillä niin kuin Hän jo iankaikkisuudessa on Kristuksessa valinnut omansa, niin Hän myös ajassa kutsuu heidät väkevästi, lahjoittaa heille uskon ja parannuksen, pelastaa heidät pimeyden vallasta ja siirtää heidät rakkaan Poikansa valtakuntaan, jotta he julistaisivat Hänen ylistystään, joka on kutsunut heidät pimeydestä ihmeelliseen valoonsa ja että he kerskaisivat, eivät itsestään, vaan Herrasta, niin kuin apostolit monin paikoin todistavat.

XI.

Mutta kun Jumala toteuttaa hyvän tahtonsa valituissa ja vaikuttaa heissä todellisen kääntymyksen, Hän ei ainoastaan anna evankeliumia heille ulkonaisesti julistettuna, eikä ainoastaan valaise heidän mieltään voimallisesti Pyhän Hengen kautta, jotta he oikein ymmärtäisivät ja erottaisivat, mikä on Jumalan Hengestä, vaan Hän käy saman uudestisyntyttävän Hengen väkevällä voimalla läpi ihmisen sisimpään saakka. Hän avaa suljetun ja pehmentää paatuneen sydämen ja ympärileikkaa sen, mikä oli ympärileikkaamaton. Hän vuodattaa tahtoon uusia ominaisuuksia ja tekee kuolleen eläväksi, pahan hyväksi, vastahakoisen tahtovaksi ja uppiniskaisen kuuliaiseksi. Hän myös ohjaa ja vahvistaa sitä, jotta se, niin kuin hyvä puu, kantaisi hyvien tekojen hedelmää.

XII.

Tämä on se uudestisyntyminen, jota Kirjoitukset niin suuresti ylistävät ja kutsuvat uudeksi luomiseksi, kuolleista herättämiseksi, eläväksi tekemiseksi ja jonka Jumala, meistä riippumatta, vaikuttaa meissä.

Mutta tätä ei ensinkään saada aikaan pelkällä evankeliumin ulkonaisella julistamisella, ei moraalisella suostuttelulla, eikä sellaisella vaikutustavalla, että kun Jumala on tehnyt oman osuutensa, asia jäisi vielä ihmisen vallan varaan, haluaako hän uudestisyntyä vai ei, tai kääntyä vai pysyä kääntymättömänä.

Päinvastoin se on selvästi yliluonnollinen työ, mitä voimalisin ja samalla mitä suloisin, ihmeellinen, salattu ja sanoinkuvaamaton—ei lainkaan vähäisempi voimassa kuin luominen tai kuolleiden ylösnousemus, niin kuin Kirjoitukset tämän työn Alkajan kautta julistavat.

Niinpä kaikki ne, joiden sydämessä Jumala tällä ihmeellisellä tavalla toimii, ovat varmasti, erehtymättömästi ja väkevästi uudestisyntyttyjä ja todella uskovat.

Tämän kautta uudistettu tahto ei ole vain Jumalan vaikutuksen kohde, vaan tulee itsekkin tämän vaikutuksen seurauksena toimivaksi. Sen tähden oikeutetusti sanotaan, että ihminen itse uskoo ja kääntyy sen armon voimasta, jonka hän on saanut.

XIII.

Tämän työn tapaa uskovat eivät voi tässä elämässä täysin käsittää. Silti he siinä leväten tietävät ja kokevat, että juuri tämän Jumalan armon tähden he sydämestään uskovat ja rakastavat Vapahtajaansa.

XIV.

Uskoa on siksi pidettävä Jumalan lahjana—ei siksi, että Jumala vain tarjoaa sen ihmiselle, ihmisen oman mielen mukaan vastaanotettavaksi tai hylättäväksi. Ei myöskään siksi, että Jumala ainoastaan antaisi kyvyn tai voiman uskoa ja sitten odotaisi, että ihminen vapaata tahtoaan käyttäen käyttäisi tätä kykyä ja suostuisi siten pelastuksen ehtoihin ja uskoisi. Vaan siksi, koska usko todella lahjoitetaan, hengitetään ja vuodatetaan ihmiseen ja Hän, joka vaikuttaa ihmisessä sekä tahtomisen että tekemisen ja kaiken kaikessa, synnyttää tahdon uskoa ja itse uskomisen teon.

XV.

Jumala ei ole velvollinen antamaan tätä armoa kenellekään. Sillä miten Hän olisi velkaa ihmiselle, joka ei voi ensin antaa mitään, jotta hänelle maksettaisiin takaisin? Vieläpä, mitä Hän olisi velkaa sille, jolla omastaan ei ole mitään paitsi synty ja valhe?

Sen tähden se, joka tulee tästä armosta osalliseksi, on yksin Jumalalle velkaa iankaikkisen kiitoksen ja antaa Hänelle kiitoksen aina ja iankaikkisesti. Se taas, joka ei sitä vastaanota, on joko täysin välinpitämätön näitä hengellisiä lahjoja kohtaan ja tyytyy tilaansa, tai huolettomana turhaan ylpeilee omistavansa sen, mitä hänellä ei ole.

Heistä, jotka ulkonaisesti tunnustavat uskoa ja muuttavat elämäänsä, on parasta apostolien esimerkin mukaan ajatella ja puhua mitä armollisimmalla tavalla, sillä sydänten salaiset kätököt ovat meiltä salassa.

Mutta muiden puolesta, joita ei vielä ole kutsuttu, on meidän rukoiltava Jumalaa, joka *"kutsuu olemattomat ikään kuin ne olisivat."* Mutta meidän ei sovi missään nimessä ylpistyä heitä

vastaan, ikään kuin me olisimme omin voimin erottaneet itsemme muista.

XVI.

Niin kuin ihminen ei lankeemuksen tähden lakannut olemasta ymmärryksellä ja tahdolla varustettu ihminen, eikä synty, joka läpäisee koko ihmissuvun, riistänyt häneltä ihmisluontoa, vaan toi mukanaan turmeluksen ja hengellisen kuoleman, niin ei myöskään tämä uudestisyntyttävä armo kohtele ihmistä jättömänä tukkina tai pölkkinä. Se ei riistä tahdon ominaisuuksia eikä tee väkivaltaa tahdolle, vaan elävöittää sen hengellisesti, parantaa, korjaa ja samalla lempeästi ja väkevästi taivuttaa sen, jotta siinä, missä ennen vallitsi lihallinen kapina ja vastustus, alkaa vallita vilpiton ja hengen altis kuuliaisuus—ja juuri tässä on meidän tahtomme todellinen ja hengellinen korjaaminen ja vapaus.

Sillä jollei tuo ihmeellinen kaiken hyvän työn Alkaja näin vaikuttaisi meissä, ihmisellä ei olisi mitään toivoa nousta lankeemuksestaan oman vapaan tahtonsa varassa, jonka kautta hän viattomuuden tilassa syöksi itsensä turmioon.

XVII.

Niin kuin Jumalan kaikkivaltias työ, jolla Hän synnyttää ja ylläpitää meidän luonnollista elämäämme, ei sulje pois, vaan käskee armonvälineiden käytön, joilla Hän äärettömässä viisautessaan ja hyvytydessään on tahtonut käyttää omaa voimaansa, niin ei myöskään tämä mainittu Jumalan ylikuunnollinen työ, jolla meidät uudestisyntytetään, ensinkään kumoa eikä tee tyhjäksi evankeliumin käyttöä, jonka mitä viisain Jumala on säättänyt uudestisyntymisen siemeneksi ja sielun ravinnoksi.

Niinpä apostolit ja heidän jälkeensä tulleet opettajat opettivat hurskaasti kansaa tästä Jumalan armosta, Jumalan kunniaksi

ja kaiken ylpeyden murtamiseksi, mutta kuitenkin he eivät lainlyöneet kansan pitämistä evankeliumin pyhien kehotusten kautta Sanan, sakramenttien ja seurakuntakurin alaisina.

Niin olkoon tänäkin päivänä kaukana sekä opettajista että opetettavista, että he ryhtyisivät kiusaamaan Jumalaa seurakunnassa erottamalla toisistaan sen, minkä Hän hyvästä tahdostaan on liittänyt mitä läheisimmin yhteen.

Sillä armo annetaan kehotusten kautta ja mitä valmiimmin me suoritamme meille kuuluvan tehtävän, sitä runsaammin Jumalan siunaus tavallisesti meissä vaikuttaa ja sitä suuremmin Hänen työnsä etenee. Hänelle yksin kuuluu kaikesta kunnia—niin armonvälineistä kuin niiden pelastavasta hedelmästä ja voimasta—iankaikkisesti. Amen.

Väärien oppien hylkääminen

Kun oikea oppi on selitetty, synodi hylkää niiden väärät opit,

I.

Jotka opettavat, ettei perisynti itsessään riitä tuomitsemaan koko ihmiskuntaa eikä ansaitse ajallista ja iankaikkista rangaistusta.

Tämä on vastoin apostolia, joka sanoo: *"Samoin kuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan ja synnin kautta kuolema, niin myös kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat tehneet syntiä"* (Room. 5:12) ja vielä: *"Sillä yhden ihmisen rikkomuksesta seurasi kadotustuomio"* (Room. 5:16) sekä *"Synnin palkka on kuolema"* (Room. 6:23).

II.

Jotka opettavat, etteivät hengelliset lahjat tai hyvät ominaisuudet ja hyveet, kuten hyvyys, pyhyys ja

vanhurskaus, olisi voineet kuulua ihmisen tahdolle, kun hänet alussa luotiin, ja siksi näitä ei lankeemuksessa olisi voitu häneltä riistää.

Tämä on vastoin apostolin antamaa Jumalan kuvan määritelmää, jossa hän julistaa sen koostuvan vanhurskaudesta ja pyhydestä—ominaisuuksista, jotka kiistatta koskevat myös tahtoa (Ef. 4:24).

III.

Jotka opettavat, ettei hengellisessä kuolemassa hengellisiä lahjoja ole erotettu ihmisen tahdosta, koska tahto itsessään ei ole koskaan ollut turmeltunut, vaan ainoastaan estetty ymmärryksen pimeyden ja tunteiden epäjärjestyksen tähden. Ja että kun nämä esteet poistetaan, tahto voi jälleen käyttää omaa luontaista voimaansa, niin että se kykenee itsestään tahtomaan ja valitsemaan tai olemaan tahtomatta ja valitsematta kaikenlaista hyvää, joka sille esitetään.

Tämä on uusi keksintö ja väärä oppi, joka pyrkii korostamaan vapaan tahdon voimia vastoin profeetan todistusta: ”Sydän on petollisempi kaikkea muuta ja parantumattoman paha. Kukaan sen tuntee?” (Jer. 17:9) ja vastoin apostolin todistusta: ”Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme lihamme himoissa tyydyttäen lihan ja mielen haluja” (Ef. 2:3).

IV.

Jotka opettavat, ettei uudestisyntymätön ihminen ole todella eikä kokonaan kuollut synteihin eikä vailla kaikkia hengelliseen hyvään tarvittavia voimia, vaan että hän voi vielä isota⁴ ja janoa vanhurskautta ja elämää ja uhrata murtuneen ja särjetyn hengen, joka on Jumalalle otollinen.

Tämä on vastoin Kirjoitusten selkeää todistusta: ”Te olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne” (Ef. 2:1, 5) ja ”kaikki hänen sydämensä ajatukset ja taipumukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat” (1 Moos. 6:5); ”sillä ihmisen sydämen taipumukset ovat pahat hänen nuoruudestaan saakka” (1. Moos. 8:21).

Lisäksi se, että ihminen isoaa ja janoaa elämää ja vapautusta kurjuudesta, ja että hän tarjoaa Jumalalle murtuneen hengen, on uudestisyntyneiden ja autuaiksi julistettujen osa (Ps. 51:19; Matt. 5:6).

V.

Jotka opettavat, että turmeltunut luonnollinen ihminen voi käyttää niin hyvin yleistä armoa (jolla he tar koittavat luonnonvaloa) tai niitä lahjoja, jotka hänelle on lankeemuksen jälkeen vielä jäänyt, että hän niiden hyvän käytön kautta voisi vähitellen hankkia suuremman, ni mittäin evankelisen eli pelastavan armon ja pelastuksen itselleen. Tällä tavoin Jumala osoittaa olevansa valmis ilmoittamaan Kristuksen kaikille, koska Hän tarjoaa kaikille riittävästi ja voimallisesti ne välineet, jotka ovat välttämättömiä kääntymyksen.

⁴ ”Isota” on vanha suomen kielen verbi, joka tarkoittaa olla nälkäinen, kaivata tai haluta. (kts. Joh. 6:35 [KR38 tai Biblia 1776])

Sekä kaikkien aikakausien todistus että Kirjoitukset osoittavat, ettei tämä ole totta: *”Hän julistaa sanansa Jaakobille, lakinsa ja säädöksensä Israelille. Niin Hän ei ole tehnyt yhdellekään muulle kansalle, eivätkä ne tunne Hänen säädöksiään”* (Ps. 147:19–20); *”Menneiden sukupolvien aikana Hän on sallinut kaikkien pakanakansojen kulkea omia teitään”* (Apt. 14:16); *”ja he kulkivat Frygian ja Galatian alueen kautta, sillä Pyhä Henki esti heitä julistamasta sanaa Aasiassa. Tultuaan Mysian koidalle he yrittivät lähteä Bityniaan, mutta Jeesuksen Henki ei sallinut sitä”* (Apt. 16:6–7).

VI.

Jotka opettavat, ettei ihmisen todellisessa kääntymyksessä Jumala vuodata tahtoon uusia ominaisuuksia, voimia tai lahjoja, ja että tämän tähden usko, jonka kautta ensiksi käännyimme ja jonka tähden meitä kutsutaan uskoviksi, ei ole Jumalan vuodatettu ominaisuus tai lahja, vaan ainoastaan ihmisen teko, ja ettei uskoa voida kutsua lahjaksi muussa mielessä kuin siinä, että ihmiselle on annettu valta sen saavuttamiseen.

Näin he ovat vastoin Pyhiä Kirjoituksia, jotka julistavat, että Jumala kirjoittaa uudet lain ja rakkauden ominaisuudet sydämiimme: *”Minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä”* (Jer. 31:33); *”Sillä minä vuodatan vedet janoavaisen päälle ja virrat kuivan maan päälle. Minä vuodatan Henkeni sinun siemenesi päälle ja siunaukseni sinun vesojesi päälle”* (Jes. 44:3); *”Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu”* (Room. 5:5).

Tämä on myös vastoin seurakunnan jatkuvaa käytäntöä, joka profeetan suulla rukoilee: *”Tuo minut takaisin, niin minä palaan”* (Jer. 31:18).

VII.

Jotka opettavat, että armo, jonka kautta me käännymme Jumalan puoleen, ei ole mitään muuta kuin lempeää neuvomista—tai että tämä Jumalan neuvova vaikutus olisi korkein ja sopivin tapa toimia ihmisen kääntymiseksi—ja että tällainen tapa, joka koostuu neuvomisesta, olisi sopivin ihmisluonnolle, ja ettei ole mitään syytä, miksei tällainen neuvova armo yksinään riittäisi tekemään luonnollisesta ihmisestä hengellisen, ja että Jumala tuottaa tahdon suostumuksen ainoastaan tämän neuvonnan kautta, ja Jumalan vaikutuksen voima, jossa se ylittää Saatanan vaikutuksen, koostuu vain siitä, että Jumala lupaa iankaikkista hyvää, mutta Saatanan vain ajallisia hyötyjä.

Mutta tämä on täyttä pelagiolaisuutta ja vastoin kaikkia Kirjoituksia, jotka tämän lisäksi opettavat aivan toisenlaista ja paljon voimakkaampaa jumalallista vaikutusta Pyhän Hengen työssä ihmisen kääntymisessä, kuten Hesekieliin kirjassa: *”Minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen minä annan sisimpäanne. Minä otan kivisydämen pois teidän sisältänne ja annan teille lihasydämen”* (Hes. 36:26).

VIII.

Jotka opettavat, ettei Jumala ihmisen uudestisyntyttämisessä käytä sellaista kaikkivaltiutensa voimaa, joka todella ja erehtymättömästi taivuttaa ihmisen tahdon uskoon ja kääntymykseen, vaan että senkin jälkeen, kun Jumala on käyttänyt kaikki ne armon työt, joita Hän kääntymiseen käyttää, ihminen voi silti niin vastustaa Jumalaa ja Pyhää Henkeä, että hän täydellisesti estää oman uudestisyntymisensä, niin että lopulta jää yksin ihmisen valtaan uudestisyntykö hän vai ei.

Tämä ei ole mitään muuta kuin koko Jumalan armon voiman kieltämistä meidän kääntymisessämme ja Kaikkivaltiaan Jumalan työn alistamista ihmisen tahdon alle. Se on vastoin apostolin opetusta, joka opettaa, että me ”*uskomme Hänen väkivän voimansa vaikutuksen mukaan*” (Ef. 1:19) ja että meidän Jumalamme ”*voimallisesti saattaisi täydelliseksi kaiken teidän halunne hyvään ja teidän uskonne teot*” (2. Tess. 1:11) ja ”*Hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalasuuteen tarvitaan*” (2. Piet. 1:3).

IX.

Jotka opettavat, että armo ja vapaa tahto ovat osasyitä, jotka yhdessä vaikuttavat kääntymyksen alun ja ettei armotyö edellä ihmisen tahdon toimintaa, eikä Jumala voimallisesti auta ihmisen tahtoa kääntymykseen ennen kuin ihmisen tahto ensin liikkuu ja päättää kääntyä.

Tämän pelagiolaisten opin muinainen seurakunta on jo kauan sitten tuominnut apostolin sanoin: ”*Kysymys ei siis ole siitä, mitä ihminen tahtoo tai mihin hän pyrkii, vaan Jumalasta, joka armah-taa*” (Room. 9:16) ja ”*mitä sinulla on, mitä et ole saanut lahjaksi? Mutta jos olet saanut sen, miksi kerskailet, ikään kuin et olisikaan saanut sitä lahjaksi?*” (1. Kor. 4:7) sekä ”*Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että Hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi*” (Fil. 2:13).

OPIN VIIDES PÄÄKOHTA

Pyhien kestävydestä

Ensimmäinen artikla

e, jotka Jumala kutsuu Hänen tarkoituksensa mukaan Poikansa Herramme Jeesuksen Kristuksen yhteyteen ja uudestisyntyttää Pyhän Hengen kautta, ne Hän myös vapauttaa synnin vallasta ja orjuudesta. Kuitenkaan tässä elämässä Hän ei täysin vapauta meitä synnin ruumiista eikä lihan heikkoudesta.

II.

Siksi pyhissä puhkeavat esiin jokapäiväiset heikkoudet ja jopa heidän parhaimpiinkin tekoihinsa tarttuu tahroja. Nämä antavat heille alituista aihetta nöyrytyä Jumalan edessä, paeta riskiä tiennaulitun Kristuksen turviin, yhä enemmän kuolettua lihaa rukouksen hengellä ja hurskauden pyhillä harjoituksilla sekä pyrkiä kohti täydellisuuden maalia, kunnes heidät viimein pääsetään tästä kuoleman ruumiista hallitsemaan taivaassa Jumalan Karitsan kanssa.

III.

Tämän sisäisen synnin jäännöksen sekä synnin ja maailman kiusausten tähden kääntyneet eivät voisi omin voimin pysyä armonssa, jos heidät jätettäisiin oman voimansa varaan. Mutta Jumala on uskollinen: armon annettuaan Hän myös loppuun saakka heitä siinä armollisesti vahvistaa ja voimallisesti varjelee.

IV.

Vaikka lihan heikkous ei kykene voittamaan Jumalan voimaa, joka vahvistaa ja varjelee todellisia uskovia armon tilassa, eivät kääntyneet kuitenkaan aina ole niin Hengen vaikutuksen

alla ja johdossa, etteivätkö he joissain tietyissä tapauksissa poikkeaisi synnillisesti jumalallisen armon johdattuksesta ja tulisi vietellyiksi seuraamaan lihan himoja.

Heidän tulee sen tähden lakkaamatta valvoa ja rukoilla, etteivät he joutuisi kiusaukseen. Jos he eivät näin tee, he eivät ainoastaan voi joutua lihan, maailman ja Saatanan tempaamina raskaisiin ja kauheisiin synteihin, vaan heidät myös toisinaan Jumalan vanhurskaan sallimuksen mukaan temmataan niihin. Tämän osoittavat Daavidin, Pietarin ja muiden pyhien surulliset lankeemukset, joista Pyhät Kirjoitukset kertovat.

V.

Tällaisilla räikeillä synneillä he kuitenkin syvästi loukkaavat Jumalaa, vetävät ylleen kuolettavan syyllisyyden, murehduttavat Pyhää Henkeä, häiritsevät uskon harjoitusta, haavoittavat sangen raskaasti omiatuntojaan ja toisinaan menettävät Jumalan hyvyyden kokemisen joksikin aikaa, kunnes he todellisessa mielenmuutoksessa muuttavat suuntansa ja Jumalan isälliset kasvot loistavat heille jälleen.

VI.

Mutta Jumala, joka on lapeudesta rikas, ei Hänen muuttumattoman valintansa tarkoituksen mukaan ota pois Pyhää Henkeä kokonaan omiltaan edes heidän surullisissa lankeemuksissaan. Hän ei salli heidän langeta niin kauas, että he putoaisivat pois adoption armosta ja vanhurskauden tilasta tai että he tekisivät kuoleman synnin. Ei Hän myöskään salli heidän jäädä tyystin hylätyiksi, eikä syöstä itseään iankaikkiseen kadotukseen.

VII.

Sillä näissä lankeemuksissa Hän ensiksi varjelee heissä oman turmeltumattoman siemenensä, josta he ovat uudestisyntyneet, ettei se tuhoutuisi tai tulisi temmatuksi pois. Toiseksi Hän Sanansa ja Henkensä kautta varmasti ja väkevästi uudistaa heidät parannukseen, herättää heissä vilpittömän ja Hänelle otollisen murheen synnistä, jotta he uskon kautta etsisivät ja löytäisivät anteeksiantamuksen Välittäjän veressä, saisivat jälleen kokea sovinnon tehneen Jumalan suosion, uskon kautta palvoisivat Hänen laupeuttaan ja tästä lähtien ahkerammin tekisivät pelolla ja vavistuksella työtä pelastuksensa hyväksi.

VIII.

Siksi se ei johdu heidän omista ansioistaan tai voimastaan, vaan ainoastaan Jumalan vapaasta armosta, etteivät he kokonaan lankea pois uskosta ja armosta, eivätkä jää lankeemukseen ja huku lopullisesti. Heidän puoleltaan se ei ainoastaan olisi mahdollista, vaan tapahtuisi varmasti, mutta Jumalan puolelta se on täysin mahdotonta, koska Hänen tahtonsa ei voi muuttua, ei Hänen lupauksensa raueta, ei Hänen tarkoituksensa mukainen kutsu kumoutua, ei Kristuksen ansio, esirukous ja varjelu tulla tehottomaksi, eikä Pyhän Hengen sinettiä voida tehdä tyhjäksi tai pyyhkiä pois.

IX.

Tästä valittujen varjelemisesta pelastukseen ja heidän kestävyystään uskossa voivat todelliset uskovat itse saada ja myös saavat varmuutta uskon määrän mukaan. Tämän kautta he tulevat varmaksi siitä, että he pysyvät aina elävinä ja todellisina seurakunnan jäseninä, saavat syntien anteeksiantamuksen ja saavat lopulta periä iankaikkisen elämän.

X.

Kuitenkaan tämä varmuus ei synny mistään erikoisesta ilmoituksesta, joka olisi vastoin Jumalan Sanaa tai tulisi sen ulkopuolelta. Varmuus kumpuaa uskosta Jumalan lupauksiin, jotka Hän on Sanassaan runsain määrin ilmoittanut meidän lohdutukseksemme, Pyhän Hengen todistuksesta, joka yhdessä meidän henkemme kanssa todistaa, että olemme Jumalan lapsia ja perillisiä sekä viimein todellisesta ja pyhästä halusta säilyttää hyvä omatunto ja tehdä hyviä tekoja.

Jos Jumalan valituilta riistettäisiin tämä järkkymätön lohdutus tulevasta voitosta ja tämä erehtymätön iankaikkisen kirkon kauden tae, he olisivat kaikista ihmisistä lohduttomimpia.

XI.

Kirjoitukset kuitenkin todistavat, että uskovilla on tässä elämässä taistelu monenlaisten lihallisten epäilysten kanssa, ja raskaimpien kiusausten alla he eivät aina tunne tätä täyttä uskon ja kestävyysvarmuutta.

Mutta Jumala, kaiken lohdutuksen Isä, *ei salli heitä kiusattavan yli voimiensa, vaan salliessaan kiusauksen Hän myös valmistaa pääsyn siitä, niin että he voivat sen kestää* (1. Kor. 10:13), ja Pyhän Hengen kautta Hän jälleen virvoittaa heitä lohdullisella kestävyysvarmuudella.

XII.

Tämä kestävyysvarmuus on kuitenkin niin kaukana siitä, että se synnyttäisi uskovissa ylpeyttä tai tekisi heidät lihallisesti huolettomiksi. Se on päinvastoin todellinen lähde nöyryyteen, lapsenomaiseen kunnioitukseen, todelliseen jumalisuuteen, kärsivällisyyteen kaikissa ahdistuksissa, palaviin rukouksiin, uskollisuuteen kärsimyksessä ja totuuden tunnustamisessa sekä varmaan iloon Jumalassa. Siksi tämän lahjan oikea

käsittely tulee olla kannustimena vilpittömään ja pysyvään kii-
tollisuuden ja hyvien tekojen harjoittamiseen, kuten käy ilmi
Kirjoitusten todistuksesta ja pyhien esimerkeistä.

XIII.

Kuitenkaan se, että lankeemuksesta nostetut saavat uuden
varmuuden kestävydestä, ei synnytä heissä haureellisuutta eikä
jumalisuuden halveksuntaa, vaan päinvastoin tekee heidät pal-
jon varovaisemmiksi ja huolellisemmiksi pysymään niillä Her-
ran teillä, jotka Hän on säätänyt, jotta niillä vaeltavat säilyttäisi-
vät kestävyden varmuuden ja jotteivät he käyttäisi väärin Hä-
nen isällistä hyvyyttään, ja Jumala kääntäisi armollista kasvo-
jensa valoa pois heistä—valoa, jonka näkeminen on hurskaille
kalliimpaa kuin elämä ja jonka pois ottaminen katkerampaa
kuin kuolema—ja etteivät he tämän seurauksena joutuisi ras-
kaampiin omantunnon tuskiin.

XIV.

Ja niin kuin Jumala näki hyväksi aloittaa tämä armotyö
meissä evankeliumin julistuksen kautta, niin Hän myös säilyt-
tää, jatkaa ja tekee sen täydelliseksi Sanansa kuulemisen ja luke-
misen, sen mietiskelyn, sen kehotusten, varoitusten ja lupaus-
ten sekä sakramenttien käytön kautta.

XV.

Lihallinen mieli ei voi käsittää tätä oppia pyhien kestävyys-
destä ja siitä varmuudesta, jonka Jumala on Sanassaan ylen run-
saasti ilmoittanut nimensä kunniaksi ja hurskaiden sielujen loh-
dutukseksi ja jonka Hän painaa uskovien sydämiin. Saatana sitä
vihaa, maailma pilkkaa, tietämättömät ja tekopyhät väärinkäyt-
tävät ja harhaoppiset vastustavat, mutta Kristuksen morsian on
aina hellästi rakastanut sitä ja horjumatta puolustanut sitä mit-
taamattomana aarteenaan. Sillä Jumala, jota vastaan ei tahto

eikä voima voi mitään, johdattaa seurakuntaansa jatkamaan näin loppuun saakka.

Tälle ainoalle Jumalalle, Isälle, Pojalle ja Pyhälle Hengelle olkoon kunnia ja kirkkaus iankaikkisesti. Aamen.

Väärien oppien hylkääminen

Kun oikea oppi on selitetty, synodi hylkää niiden väärät opit,

I.

Jotka opettavat, että todellisten uskovien kestävyys ei ole valinnan hedelmä eikä Kristuksen kuoleamalla hankittu Jumalan lahja, vaan uuden liiton ehto, joka (heidän mukaansa) ihmisen on ennen lopullista valintaansa ja vanhurskauttamistaan täytettävä vapaalla tahdollaan.

Pyhät Kirjoitukset todistavat, että pyhien kestävyys seuraa valinnasta ja annetaan valituille Kristuksen kuoleman, ylösnousemuksen ja esirukouksen tähden: ”Valitut ovat sen saavuttaneet. Muut ovat paatuneet” (Room. 11:7) samoin: ”Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan vaan antoi Hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka Hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin Hänen kanssaan! Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on kuollut, onpa Hänet vielä herätettykin, ja Hän on Jumalan oikealla puolella ja rukoilee meidän puolestamme. Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska vai abdistus, vaino vai nälkä, alastomuus, vaara vai miekka?” (Room. 8:32–35)

II.

Jotka opettavat, että Jumala tosin antaa uskovalle riittävän voiman kestää uskossa ja on aina valmis varjellemaan uskoa hänessä, jos hän tekee velvollisuutensa. Mutta vaikka kaikki ne tarpeelliset asiat uskossa pysymiseen on annettu, ja joita Jumala tahtoo käyttää uskon säilyttämiseksi, riippuu kuitenkin aina tahdon ratkaisusta, kestääkö ihminen uskossa vai ei.

Tämä väite on selvää pelagiolaisuutta ja koettaessaan tehdä ihmiset vapaiksi se tekeekin heistä Jumalan kunnian ryöväreitä, vastoin evankelisen opin yhteistä tunnustusta, joka riistää ihmiseltä kaiken kerskaamisen ja panee kaiken kunnian yksin Jumalan armoon. Se on myös vastoin apostolin todistusta, joka julistaa Jumalasta, että *”Hän on myös vahvistava teitä loppuun asti, niin että olette nuhteettomia Herramme Jeesuksen Kristuksen päivänä”* (1. Kor. 1:8).

III.

Jotka opettavat, että todelliset uskovat ja uudestisyntyneet eivät ainoastaan voi langeta pois vanhurskauttavasta uskosta ja armosta sekä pelastuksesta kokonaan ja lopullisesti, vaan että he todellakin usein lankeavat siitä pois ja hukkuvat iankaikkisesti.

Tämä käsitys tekee armon, vanhurskauttamisen, uudestisyntymisen ja Kristuksen jatkuvan varjelun voimattomaksi, vastoin apostoli Paavalin selviä sanoja: *”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun me vielä olimme syntisiä. Paljon ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautettuja hänen veressään, pelastumme Hänen kauttaan vihasta”* (Room. 5:8–9). Se on myös vastoin apostoli Johanneksen sanoja: *”Ei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä, sillä Jumalan siemen pysyy hänessä. Hän ei voi tehdä syntiä, koska on*

syntynyt Jumalasta” (1. Joh. 3:9). Lisäksi se on vastoin Kristuksen sanoja: ”Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkia muita suurempi, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä” (Joh. 10:28–29).

IV.

Jotka opettavat, että todelliset uskovat ja uudesti-syntyneet voivat tehdä kuolemaan johtavan synnin eli synnin Pyhää Henkeä vastaan.

Tämä sama apostoli Johannes, puhuttuaan kirjeensä viiden luvun jakeissa 16 ja 17 niistä, jotka tekevät kuolemaan johtavan synnin ja kiellettyään rukoilemasta heidän puolestaan, lisää heti perään: *”Me tiedämme, ettei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä (nimittäin juuri sitä synnin lajia). Hän, joka on syntynyt Jumalasta, pitää huolen itsestään, eikä Paha pääse häneen käsiksi” (1. Joh. 5:18).*

V.

Jotka opettavat, että ilman poikkeuksellista ilmentystä ei tässä elämässä voida saada varmuutta tulevasta kestävyydestä.

Tällä opilla riistetään todellisilta uskovilta varma lohdutus tässä elämässä ja tuodaan seurakuntaan takaisin paavilaisten epäilykset, vaikka Pyhät Kirjoitukset jatkuvasti johtavat varmuuden, ei mistään erikoisesta ja poikkeuksellisesta ilmestyksestä vaan Jumalan lapsille ominaisista tuntomerkeistä ja Hänen horjumattomista lupauksistaan. Näin varsinkin apostoli Paavali: *”ei korkeus eikä syvyys eikä mikään muu luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.”* Ja Johannes julistaa: *”Joka pitää Hänen käskynsä,*

pysyy Jumalassa ja Jumala hänessä. Siitä me tiedämme Hänen pysyvän meissä, siitä Hengestä, jonka Hän on meille antanut” (1. Joh. 3:24).

VI.

Jotka opettavat, että oppi pyhien kestävyiden ja pelastuksen varmuudesta johtaa lihalliseen laiskuuteen ja on vahingoksi jumalisuudelle, hyvälle järjestykselle, rukouksille ja muille pyhille harjoituksille, ja että sen sijaan sen epäileminen on kiitettävää.

Tällä he osoittavat, etteivät tunne Jumalan armon voimaa eivätkä Pyhän Hengen sisäistä työtä. He ovat myös vastoin apostoli Johanneksen opetusta, joka nimenomaan sanoo: ”*Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme Hänen kaltaisikseen, kun Hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä Hänet sellaisena kuin Hän on. Jokainen, joka panee Häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin Hän on puhdas*” (1. Joh. 3:2–3).

Lisäksi tämän kumoavat pyhien esimerkit sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa. Vaikka heillä oli varmuus omasta kestävyystään ja pelastuksestaan, he olivat kuitenkin alati ahkerat rukouksessa ja jumalisuuden harjoituksessa.

VII.

Jotka opettavat, että niiden usko, jotka uskovat vain jonkin aikaa, ei eroa vanhurskauttavasta ja pelastavasta uskosta muuten kuin kestoaltaan.

Kristus itse Matteuksen evankeliumin luvussa 13, jakeessa 20 ja Luukkaan evankeliumin luvussa 8, jakeessa 13 sekä muissa paikoissa, tekee selväksi kolminkertaisen eron vain hetken uskovien ja todellisten uskovien välillä: Ensimmäiset ottavat Sanan vastaan kivisessä maassa, mutta jälkimmäiset hyvässä maassa eli sydämessä. Ensimmäisiltä puuttuu juuri, mutta

jälkimmäisillä on vahva juuri. Ensimmäiset jäävät ilman hedelmää, mutta jälkimmäiset kantavat hedelmää eri määrin pysyvästi ja kestävästi.

VIII.

Jotka opettavat, ettei ole mieletöntä, että ihminen, joka on menettänyt ensimmäisen uudestisyntymänsä, voisi uudestisyntyä uudelleen ja jopa usein.

Näin he kieltävät Jumalan siemenen turmeltumattomuuden, jonka kautta meidät on uudestisyntytetty ja ovat vastoin apostoli Pietarin todistusta: *”Tehän olette uudestisyntyneet, ette katoavasta siemenestä vaan katoamattomasta, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta”* (1. Piet. 1:23).

IX.

Jotka opettavat, ettei Kristus ole missään rukoillut, että uskovat pysyisivät erehtymättömästi uskossa.

Tämä on vastoin itse Kristusta, joka sanoo: *”Minä olen rukoillut puolestasi, ettei uskosi raukeaisi tyhjiin”* ja vastoin evankelista Johannesta, joka todistaa Kristuksen rukoilleen, ei ainoastaan apostolien, vaan myös kaikkien niiden puolesta, jotka heidän sanansa kautta uskovat: *”Pyhä Isä, varjele heidät sinun nimessäsi”* ja *”En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pabasta”*; *”Mutta minä en rukoile ainoastaan heidän puolestaan vaan myös niiden puolesta, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun”* (Joh 17:11, 15, 20).

Päätössanat

ässä on selkeä, yksinkertainen ja vilpitön esitys siitä oikeasta opista, joka koskee viittä kiistanalaiseksi joutunutta opinkohtaa Belgian seurakunnissa sekä niiden virheiden hylkäämistä, jotka ovat näitä seurakuntia jonkin aikaa vaivanneet. Tämän opin synodi katsoo nousevan Jumalan Sanasta ja olevan yhtäpitävä reformoitujen seurakuntien tunnustusten kanssa. Tästä käy selvästi ilmi, että jotkut, joiden ei lainkaan sopinut niin toimia, ovat rikkoneet totuutta, oikeutta ja rakkautta vastaan koettaessaan saada yleisön uskomaan:

”että reformoitujen seurakuntien oppi ennaltamääräämisestä ja siihen liittyvistä kohdista luonteensa ja välttämättömän vaikutuksensa puolesta johtaa ihmisten ajatukset pois kaikesta jumalisuudesta ja uskosta; että se on liban ja Pabolaisen syöttämä unilääke ja Pabolaisen linnoitus, josta käsin hän vaanii kaikkia ja josta hän haavoittaa suuria joukkoja sekä lävistää monet kuolettavasti epätoivon ja suruttomuuden nuolilla; että se tekee Jumalasta synnin tekijän, epäoikeudenmukaisen, tyrannimaisen ja ulkokultaisen; että se ei ole muuta kuin muokattua

stolalaisuutta, manikealaisuutta, libertiinien oppia ja turkkilaista oppia; että se tekee ihmiset liballisesti huolettomiksi, koska heidät muka vakuutetaan siitä, ettei mikään voi estää valittujen pelastusta, elivätpä he kuinka tahansa, ja että he sen tähden voivat huoletta tehdä mitä kauheimpiakin rikoksia; ja että jos paatumukseen jätetyt tekisivätkin kaikki pyhien teot, heidän kuuliaisuutensa ei vähääkään edistäisi heidän pelastustaan; että sama oppi opettaa Jumalan valinneen mielivaltaisesti, pienintäkään syntiä ennalta katsomatta tai huomioon ottamatta, suurimman osan ihmisistä iankaikkiseen kadotukseen ja luoneen heidät juuri tätä tarkoitusta varten; että samalla tavoin kuin valinta on uskon ja hyvien tekojen lähde ja alkuperä, niin paatumukseen jättäminen olisi epäuskon ja jumalattomuuden alkuperä; että monet uskovien pienet lapset riistetään viattomina äitiensä rinnoilta ja syöstään tyrannimaisesti helvettiin niin, etteivät kaste eivätkä seurakunnan rukoukset voi heitä millään tavoin hyödyttää.”

Ja paljon muuta samankaltaista, mitä reformoidut seurakunnat eivät ainoastaan hylkää, vaan inhoavat koko sielullaan.

Sen tähden tämä Dortin synodi Jumalan nimessä kehottaa kaikkia, jotka hurskaasti avuksi huutavat Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen nimeä, olemaan arvioimatta reformoitujen seurakuntien uskoa niiden panettelujen perusteella, joita suunnataan sitä vastaan joka puolelta, eikä muutamien muinaisten tai nykyisten opettajien yksittäisten lauseiden mukaan—joita usein siteerataan epärehellisesti, väärennetään ja väännetään täysin heidän tarkoituksensa vastaisiksi—vaan itse seurakuntien julkisten tunnustusten ja tämän, koko synodin yksimielisellä suostumuksella vahvistaman oikean opin selityksen perusteella.

Lisäksi synodi varoittaa panettelijoita harkitsemaan sitä kauheaa Jumalan tuomiota, joka heitä odottaa, koska he todistavat valheellisesti niin monien seurakuntien tunnustuksia

vastaan, ahdistavat heikkojen ihmisten omiatuntoja ja yrittävät herättää epäluuloa todellisten uskovien yhteyttä kohtaan.

Viimeiseksi synodi kehottaa Kristuksen evankeliumilla kaikkia veljiä käyttäytymään hurskaasti ja jumalisesti tätä oppia käsitellessään niin yliopistoissa kuin seurakunnissakin; suuntaamaan sen sekä puheessa että kirjoituksissa Jumalan pyhän Nimen kirkastamiseksi, pyhän elämän edistämiseksi ja murheellisten sielujen lohdutukseksi; arvioimaan sekä ajatuksensa että puheensa Pyhien Kirjoitusten ja uskon analogian⁵ mukaan ja piddättäytymään sellaisista ilmaisuista, jotka ylittävät sen mitan, joka on tarpeellinen Pyhien Kirjoitusten oikean merkityksen selvittämiseksi, ja jotka antaisivat röyhkeille sofisteille tekosyyyn käydä väkivaltaisesti käsiksi tähän oppiin ja herjata sitä.

Jeesus Kristus, Jumalan Poika, joka istuu Isän oikealla puolella ja jakaa lahjoja ihmisille, pyhittäköön meidät totuudessa, tuokoon totuuteen ne, jotka eksyvät, sulkekoon terveen opin panettelijoiden suut ja täyttäköön uskolliset sananpalvelijansa viisauden ja taidon Hengellä, niin että kaikki heidän puheensa koituisi Jumalan kunniaksi ja kuulijain rakentumiseksi.

Aamen.

⁵ Uskon analogia (lat. *analogia fidei*) tarkoittaa protestanttisessa traditiossa sitä, että Raamatun tulkitaan Raamatulla; eli Raamatun epäselvempiä ja vaikeampia tekstejä selitetään sen selkeämmillä teksteillä.